

„Marile iubiri au fost acelea nesatisfăcute, pline de amarăciune.”

- George Călinescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 285

(6760/1325)

14 - 20 dec. 2016

Patrimoniul seculului imaterial...

Cezar Adonis
Mihalache

Ce ar mai fi rescris ei manualele de istorie dacă UNESCO ar fi inclus pelerinajul maghiaro-secuiesc de la Șumuleu Ciuc pe lista „Patrimoniului cultural imaterial al umanității”? De fapt, de rescris ori cum le-au rescris în variantele revizioniste distribuite prin tot Ardealul, dar ar fi avut de acum și „aparatură științifică” pe prima pagină a fiecărei cărți! Ar fi împânzit țara cu plăcuțele lor de drept patrimonial recunoscut de UNESCO, ar fi înfipt câte un

e drept, trebuie să o recunoaștem că există din plin, dar, doar acolo, în inima plină de venin a revizionismului și iredentismului.

Și ce ar mai fi fost ca aceea inimă neagră, ce pulsează puroiul urii prin fiecare venă revizionistă, să devină motto-ul contribuției universale?!

E drept, maghiarii au fost destul de isteți când au strecurat, prin mâna fostului ministru al culturii, Kelemen Hunor, proiectul includerii pelerinajului (antiromănesc) de la Șumuleu Ciuc pe lista patrimoniului universal al UNESCO. L-au trecut la

versale, fie ele și neincluse în vreun teanc de hârțogării de sub pecetea recunoașterii date de vreun for. Ar fi fost și o contribuție, sub eticheta unei instituții, a scaunelor secuiești și ar fi deschis o cale mult mai rapidă în transferarea în patrimoniul lor de micime a bisericilor și clădirilor pe care nu au reușit să pună încă mâna.

Ar fi fost o legitimare a marșurilor maghiare împotriva românilor. Pentru că, de fapt, asta înseamnă și pelerinajul de la Șumuleu Ciuc, prin toate acțiunile, declarațiile și falsurile istorice provocatoare afișate

Un rău necesar?

Corneliu
Vlad

Aniversarea lui 2016 în România a fost 100 de ani de la intrarea țării în Marele Război. Un sacrificiu de un milion de vieți pierdute de glonț, foamete, privațiuni, tifos exantematic. Dar s-a făcut România Mare. Ei și? Drept pentru care nici oficialitățile, nici - altfel - gureșă noastră societate civilă, nici presa atât de atentă la toate mondenitățile de duzină nu s-au sinchisit prea mult de istoricul eveniment.

Aniversarea lui 2017 va fi „10 ani de la intrarea României în Uniunea Europeană”. Celebrarea a și început, în fel și chip. Articole elogioase, calcule și bilanțuri cu multe cifre: cât s-a dat, cât s-a „atras”, în euro. Așa, ieșim bine. Dar privatizările către firme (sau chiar state) europene-surori, prin care ni s-a distrămat economia și s-a îngroșat armata de șomeri nu se pun? Dar muntele de limitări, contingentări, restricții, normative etc., de care nu doar omul obișnuit, dar nici cel instruit habar nu are, nu intră la socoteală, la pasiv? Dar tot mai amplă paranghelie proeuropeană nu are cum acoperi notele discordante care, dacă le aduni, nu sunt nici ele puține sau neînsemnate. Zilele trecute, bunăoară, am aflat, că potrivit unor reglementări europene, cercetătorii români sunt onorați, pentru proiectele la care lucrează, cu câte trei sau șapte euro/oră, în timp ce pentru aceeași treaba, alți cercetători, tot europeni, iau câte 20-30 euro/oră. Și: România e avertizată că ar putea fi pedepsită pentru că o lege obligă marile magazine să aibă la raft peste 51 la sută produse românești. Europa cea Unită ne obligă așadar să mâncăm mai puțin din propria traistă, trebuie să cumpărăm de-afară, de la parteneri. Sub pedeapsă. Și nu una oarecare, căci îi zice infringement, pe englezește, chiar dacă în U.E. n-a mai rămas nicio țară care să mai aibă engleza ca prima limbă oficială.

Alta: Terenurile agricole din România sunt vândute străinilor, pardon, europenilor, într-o veselie. Dar nimeni nu știe cât s-a vândut, cât a mai rămas - nici ministerul Agriculturii, nici Uniunea Notarilor Publici, poate că nici cadastrul, nici județele, nici serviciile.

Și încă una: trei milioane de români au profitat de liberă circulație prin spațiul U.E. pentru a-și afla o viață mai bună. Iar în zece ani au trimis acasă (acasă la ei, nu în bugetul național) 52 miliarde de euro. Mult? Foarte mult. Socotelile arată însă că dacă ar fi stat acasă și ar fi avut ce munci pe potruva pregătirii lor, folosul pentru țară ar fi fost mult mai mare.

Istoricii Florin Constantiniu și Dinu C. Giurescu, economiștii Ilie Șerbănescu și Călin Georgescu, dar și alții, au descris pe larg dezastrul de astăzi al României: în mai puțin de trei decenii de libertate și democrație, între care un deceniu de apartenență la U.E., țară a fost mai jefuită și mai secătuită decât în sute și sute de ani de istorie, de la întemeierea Principatelor Române încoace. Călin Georgescu scria din nou zilele trecute: „România nu mai deține nimic, nu are economie. România nu este un stat, ci o corporație. Capitalul străin este cel care deține puterea, deține peste 60 la sută din activele țării, peste 50 la sută din profit și ceea ce este cel mai grav: stăpânește pârghiile strategice, de condus, ale țării: industria de petrol gaze, distribuția de energie... nu ne mai aparține”.

Să fie, atunci, de rău că am intrat în U.E.? Nu, ferească Domnul, U.E. putea să fie chiar o mană cerească pentru români. Numai că... Toată istoria relațiilor noastre cu U.E. e ciudată. A fost tot timpul și rămâne într-o tăcere stranie și totală felul în care s-a tocmit și învoit aderarea. Iar de ani de zile nu aflăm nimic nici despre vreo vorbire românească în U.E. privitoare la afirmarea la Bruxelles a vreunui interes de-al nostru. Însă nici nu e de mirare de vreme ce, abia zilele trecute, țara a aflat, de la însuși șeful statului, că nu are o strategie post-aderare U.E. Este Uniunea Europeană vinovată pentru acest dezastru? În loc de răspuns, o vorba românească, pe cât de cinică și vulgară, pe atât de înțeleaptă și potrivită revoltătoarei stări de fapt de astăzi: de vină nu e atât cine încearcă, de vină e cine se lasă.

țărăș al recunoașterii „universale” în fiecare ungher de țară. Ba, ar fi tropăit prin toată Europa drept părinți ai patrimoniului universal, împingând „contribuția” lor în vremuri atât de îndepărtate că s-ar fi pierdut și urma pietrelor în care văd câte o rună secuiască, s-ar fi declarat însuși izvor născător de civilizație!

Grecia antică, Imperiul Roman? Nu, ei sunt cei „străvechi”! „Străvechii secu” (dixit!) pe care mâine-poimâine o să-i pună pe post de părinți ai umanității. Atât de străvechi că nimeni nu i-a zărit cu vreo contribuție, nu de la începuturile, ci măcar de pe la jumătatea istoriei umanității încoace! Dar asta nu ar mai fi contat! Ar fi fost simple detalii ce dovedesc răutatea celor ce nu vor să înge-nuncheze în fața „universalității” lor. Pe care,

capitolul contribuției imateriale pentru că, vorba aceea, cum ar fi demonstrat ei consistența manifestării „străvechi” a secuilor când nu e de găsit nici măcar un os de secu” pe care să-l îngroape sub plăcuțele pe care ar fi vrut să treacă girul UNESCO.

Dacă forul le-ar fi inclus pelerinajul în patrimoniul universal, le-ar fi introdus în tezaurul umanității toate mizeriile, astea, da, „materiale”!, vizând Ungaria mare, cu toate „relicvele” revizioniste, pe care le plimbă pe post de moaște la adunările din cadrul pelerinajului.

Ar fi ațâțat focurile secuiește pe care maghiarii le așează pe conturul a ceea ce vor să ne smulgă, de ne-ar fi transformat în praf și cenușă toate simbolurile noastre cu adevărat milenare, cu adevărat uni-

în cadrul procesiunii.

Revizionistii mai au însă o posibilitate de a intra într-un „patrimoniu”! Și le promitem că noi le vom face dosarul de recunoaștere și protecție! Să plece spre Ungaria în pelerinaj și de nu vor avea cea mai nobilă recunoaștere, de cale bătută!, să nu ne spună nouă pe nume.

Biserica Sfântul Apostol Andrei – din Patras (Ahaia, Grecia)

George V.
Grigore

Pentru că ocrotitorul României este Sfântul Apostol Andrei – numit și Apostolul Lupilor - trebuie să știm că acesta are o măreață biserică și în orașul grecesc Patras, numită chiar Biserica Sfântul Apostol Andrei. Orașul Patras („patru”, „Petre”, „piatra”; ca semn al celor patru picioare ale elefantului ce fixează planeta) este cel de al treilea oraș ca mărime din Grecia și este capitala județului Ahaia (denumire getică veche cu sens de „Ah – Aia”, ca „Durerea cea mare care va veni”, Cataclismul; sau „Haia - A” (Cea fără de nume („haia”) care va aduce un nou început; de unde și „A-heii”, tot nume getic vechi), ce se află în nordul peninsulei Peloponez (de la „Pelops”, cel sacrificat de Tantalos, tatăl său și oferit la masa zeilor; imagine clară a sacrificiului uman din perioada cataclismului cosmic ce va veni; sinonim cu ruperea lui Osiris și Dionysos în bucăți; zonă supusă cataclismului, de preferat de evitat), aflat la 215 de kilometri vest de Atena.

Orașul se află la poalele muntelui Panchaikon (Țapul „PAN - ca Ikon”, denumire veche getică, simbolizând saltul pe care îl vom face, precum capra, spre o nouă Renaștere), cu deschidere la Golful Patras (Patru). Istoria orașului Patras se întinde pe o perioadă de patru milenii (dacă vom căuta mai bine, vom afla dovezi ale existenței Geților de Aur primordialii, care au recolonizat teritoriul după ce a trecut cataclismul). Sub dominația Imperiului Roman el a devenind unul dintre marile centre cosmopolite din estul bazinului mediteranean. Patras este numit și „poarta occidentală a Greciei”, datorită faptului că el este un centru comercial internațional, în timp ce portul său foarte animat reprezintă punctul de comunicare cu Italia și, într-adevăr, cu restul Europei Occidentale. Conform tradiției creștine, orașul Patras a fost locul martiriului Sfântului Apostol Andrei. Acest sfânt apostol a și propovăduit în acest loc învățătura creștină încredințată lui direct de către Mântuitorul Hristos. În orașul Patras sunt de fapt două mari biserici legate de Sfântul Apostol Andrei: biserica cea veche, ridicată pe locul martiriului său, și biserica cea nouă, despre care vom vorbi în cele ce urmează. Sfântul Apostol Andrei este declarat și ocrotitorul orașului Patras. El s-a născut în Betsaida, un oraș de pe malul lacului Gh-

enizaret, fiind fiul lui Iona, din Galileea, și fratele lui Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sfântul Andrei a fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. Auzind, a doua zi după Botezul lui Iisus în Iordan, pe Sfântul Ioan, arătând cu degetul către Iisus și zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan, 1, 29), Sfântul Andrei l-a lăsat pe Ioan și a urmat lui Hristos, zicând fratelui său Petru: „Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos” (Ioan, 1, 41). Drept aceea, Sfântului Andrei i se mai spune și „Apostolul cel dintâi chemat al Domnului”. Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărțit din cuvântul dumnezeiesc, și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii.

Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime (jumătatea fenomenului), Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Atunci, acestui „întâi chemat”, i-a căzut sorțul să meargă în Bitinia, Bizanția, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunare și Scitia (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeia (teritoriu al Geților de Aur primordialii aflat în jurul Mării Getice – Marea Neagră; nu degeaba i s-a dat acest teritoriu celui numit și „Apostolul cel dintâi chemat al Domnului”, având în vedere taina Magilor de la Istru – Marii Magiștrii). Tot Sfânta Tradiție ne mai spune și că Sfântul Andrei a avut un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, în orașul Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în forma de X („X” ca necunoscută; lumea cu capul în jos, sau Răsturnată, din cauza unei buturugi mici (fierul din sânge)), căreia i s-a spus „Crucea Sfântului Andrei”. Exact pe locul în care a fost martirizat Sfântul Andrei, astăzi se înalță o biserică ortodoxă - biserica cea veche a orașului Patras. Aceasta a fost ridicată peste ruinele unei foste basilici bizantine, dărâmată de turci, care la rândul ei fusese ridicată peste ruinele unui templu antic grecesc; templul era închinat zeiței Demetra (Ceres a romanilor, zeiță a recoltelor, de orice fel; face parte dintre cei 12 zei olimpici). Biserica cea veche a orașului, ridicată în imediată apropiere a bisericii celei noi, a fost construită între anii

1836-1843. Lângă această biserică veche se află și „Fântâna Sfântului Andrei”, încă un loc în care credincioșii vin cu mare evlavie. Conform tradiției locului, acesta era locul în care Sfântul Apostol predica „Vestea cea Bună”. Biserica cea nouă a orașului, de factură bizantină, a fost întemeiată în anul 1908 de către regele George I, fiind sfințită în anul 1974 de către mitropolitul orașului, episcopul Nicodim. Lucrările de construcție au fost supravegheate de către arhitectul Anastasio Metaxas, iar după moartea acestuia (1937), de către arhitectul Georgios Nomikos. Domul (litera „D” care câteodată este înlocuită sau dublată cu litera „Z”, simbolizează încheierea unui ciclu A – D (A-B-C-D) și venirea sfârșitului, sau a Nașterii din Nou; „D – Om” are semnificația de sfârșitul omului, terminarea timpului când El a administrat planeta (cap-ul banului) și venirea Timpului Păsării de pradă Gaya (pajura ban-ului); domul reprezintă și Cortul lui Dumnezeu) central al bisericii se afla la o înălțime de 46 de metri.

Deasupra acestuia se înalță o cruce de cinci metri, în întregime placată cu aur. Alături de aceasta, biserica mai este „presărată” cu încă 12 cruce mai mici. Acestea, dimpreuna cu cea mare, au un frumos simbolism: Hristos și cei doisprezece Apostoli. Interiorul bisericii este îmbrăcat cu minunate picturi bizantine și icoane. Tot în interiorul bisericii, pelerinii se pot închina la Sfintelor Moaște ale Sfântului Andrei (capul sfântului; fruntea sfântului se păstrează, cu mare evlavie, în Schitul Sfântul Apostol Andrei, din Sfântul Munte Athos, iar restul capului se află păstrat, în mare cinste, aici în Patras), cât și unei bucăți din crucea în formă de X, pe care acesta a fost răstignit. Orașul Patras se află la 215 de kilometri vest de Atena, capitala Greciei, Biserica Sfântul Andrei existent aici o mai găsim numită și „Catedrala Sfântul Andrei din Patras”. Interiorul bisericii este îmbrăcat cu minunate picturi bizantine și icoane. Putând găzdui mai bine de 5.500 de credincioși, Biserica Sfântul Andrei din Patras este una dintre cele mai mari biserici din Balcani. Sfântul Andrei este prăznuit de două ori pe an, pe 30 noiembrie (martiriul) și 26 septembrie (mutarea cinstitelor moaște). La noi românii, pe 30 noiembrie este sărbătoare bisericească națională. Din Sfânta Scriptură aflăm că era fratele lui Simon Petru. Amândoi

apostolii au fost pescari, alături de tatăl lor. Având în vedere că Andrei era evreu, nu știm cu certitudine dacă numele Andrei era chiar numele său real (acesta fiind declarat ca fiind de origine grecească). Potrivit cercetărilor, numele Andrei era destul de prezent printre evrei, încă din perioada sec. II-III d.Hr. Pentru romani, numele apostolului Andrei este legat de lupi. Se susține că acest nume – Apostolul Lupilor – deriva din vechea denumire a dacilor, daoi, (lupi), dar și de la simbolul lor – lupul. Lupul era chiar un simbol al sanctualelor Daciei. Legende spun ca acest animal a fost alături de daci la căderea Sarmizegetusei și că cel care era căpetenia lupilor, l-ar fi vegheat pe Apostolul Andrei prin pustia Dobrogei spre Peștera care i s-a oferit ca adăpost. În călătoria sa apostolică, Sfânta Scriptură îl descoperă pe Andrei la înmulțirea pâinilor și a peștilor (Ioan 6, 8-9) și după învierea lui Lazăr când, împreună cu Filip, îi spune lui Hristos că niște elini, veniți în Ierusalim cu prilejul sărbătorii Paștelui iudaic, doresc să-L vadă (Ioan 12, 20 – 22). Potrivit tradiției, teologilor și istoricilor, Sfântul Apostol Andrei a fost primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci. În a sa „Istorie bisericească”, Eusebiu de Cezareea (339/340) afirma: „Sfinții Apostoli ai Mântuitorului, precum și ucenicii lor, s-au împrăștiat în toată lumea locuind pe atunci. După tradiție, lui Toma i-au căzut sorții să meargă în Partia, lui Andrei în Scitia, lui Ioan în Asia”. „Calendarul gotic” din sec. al IV-lea și „Martirologiile istorice occidentale” din sec. VIII-IX susțin și ele ipoteza misiunii Sf. Andrei în Scitia. Tradiția că Sfântul Apostol Andrei a predicat la sciti a fost reluată și de scriitorii bisericești. De exemplu, călugărul Epifanie (din sec. VIII), în lucrarea „Viața Sfântului Apostol Andrei”, afirma că între popoarele evanghelizate de el se numărau și sciti. Sinaxarul Bisericii constantinopolitane menționează că Andrei „a predicat în Pont, Tracia și Scitia”. După un alt izvor, păstrat în același Sinaxar, Sfântul Apostol Andrei ar fi hirotonit ca episcop la Odyssos sau Odessos (Varna de azi), pe ucenicul său Amplias, pe care Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în fiecare an la 30 octombrie. Probabil este Amplias cel amintit de Sfântul Apostol Pavel în epistola către Romani (16, 8). Prezența colindelor, legendelor, obiceiurilor din Dobrogea, închinare Sfântului Andrei, întăresc și mai mult credința că acesta a vestit Evanghelia lui Hristos (Cu-

vântul Domnului) în țara noastră.

Sfântul Andrei a murit ca martir la Patras. Deși nouă ne este cunoscută tradiția care afirmă că Apostolul Andrei a murit pe o cruce în formă de X, se susține o ipoteză că această tradiție datează din secolul al XIV-lea („X” este „Necunoscuta”, este Taina vieții în materie (Lupul ce va mușca din noi); răstignirea cu capul în jos simbolizează răsturnarea lumii cunoscute de noi, bulversarea ce va apare). Nu se cunoaște exact momentul martirizării. Unii istorici îl fixează în timpul persecuției împăratului Nero, prin anii 64-67, alții în vremea persecuțiilor inițiate de Domițian (81-96). Ce cunoaștem este faptul că, în anul 357, moaștele Sfântului Andrei au fost așezate în Biserica Sfinților Apostoli din Constantinopol, cu prilejul sfințirii acestei biserici. Cardinalul Petru de Capua va duce mai apoi moaștele Sfântului Andrei în Italia, în Catedrala din Amalfi, în timpul Cruciadei a IV-a. În anul 1462, în vremea papei Pius al II-lea, capul Sfântului Andrei ajunge la Roma, iar de aici a fost dus în Catedrala din Patras, în biserica cu hramul Sfântul Andrei.

Peștera din Dobrogea în care se crede că a viețuit Sfântul Apostol Andrei, cât timp a propovăduit pe teritoriul românesc, se află la aproximativ patru km sud-est de localitatea Ion Corvin, județul Constanța. În actuala bisericuță din peșteră, în pronaos, într-o nișă, se afla un fel de pat, scobit inițial în piatră, despre care tradiția spune că pe el se odihnea apostolul Andrei. În vara anului 1944, această peșteră a fost transformată în biserică, fiind sfințită de către Episcopul Tomisului, Chesarie Păunescu. La scurt timp după aceasta, trupele rusești invadatoare au distrus-o. Abia după 1990, prin râvna cuviosului monah Nicodim Dincă, biserica a fost refăcută și redată cultului. Astăzi, mii de credincioși vin aici pentru a se ruga pe locul unde a trăit Apostolul Andrei. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1995 ca sărbătoarea Sfântului Andrei să fie însemnată cu cruce roșie în calendarul bisericesc, iar în anul 1997 Sfântul Andrei a fost proclamat „Ocrotitorul României”. Ziua de 30 noiembrie a fost declarată sărbătoare bisericească națională.

Fluturași pe varză electorală

Aurel
Brumă

Iau unul, de deasupra teancului, și-l descopăr dincolo de ochelari, zâmbind nației, pe Victoraș, proaspăt transferat din team-ul rozaliu, în echipa speranțelor P.R.U., patronată de Vlad Țepeș pe fondul României de la '918. Iau lupa, privesc milimetric și nu descifrez euro-regionalizarea atât de iubită de V&D, nu descopăr forajele pentru gazele de șist, nu descopăr marea acumulare de cianură de la Roșia Montană. Deasupra titlaturii (miezul trocului) de obligatoriu Prim Ministru suie un decalog (sună mishto!) de STOP-uri la fărâdelegile recte legile acum întoarse pe dos, să moară tot prostul!

S-o luăm însă pe rând. Traducând avocățeste punctul 1: „STOP Vânzării pământului către străini”, inducem penalitatea maximă a parlamentului (indiferent de compoziția lui pe partide, găști, sexe și alte chestii) care, încălcând principiul constituțional al suveranității, a girat forma în clar a cedării de suveranitate mult înainte ca celebrul matroz prezidențial (și acesta se dorește Prim Ministru!) să ne asigure de planificarea respectivei perspective coloniale. Și cum altfel dacă, indiferent de mărimea lotului, parcelei, suprafeței de pământ vândute/înstrăinate este încălcată o lege, un drept pământean, domnesc

și apoi, după 1886, prin Constituție, întărit de rege (interzicerea vânzării de pământ către neapartenenții țării ca cetățeni). Domnitorii, regii, președinții aveau (ca și în alte state) mult mai clarificată noțiunea de suveranitate, inclusiv prin intangibilitatea teritorială (chiar și prin vânzare). Un audit juridic al încălcării acestui principiu „istoric”, al strâmbării legii strămoșești, nu doar că ar penaliza cuvenit și obligatoriu „alcătuitorii” aceluia moment dar, în dezvoltare de relații, ar da dureri de cap inclusiv Curții Constituționale și altor structuri „delăsătoare”. Fiind vorba de o vină atingătoare

de suveranitate, deci de securitatea națională, un analist nemortificat de psihoze politice ar propune, sigur, măsuri exemplare pentru cauzatorii de prejudiciu (sistarea dreptului de a mai exercita funcții parlamentare, administrative, juridice, anularea oricărui drept financiar suplimentar, etc,etc). Retoric mă întreb dacă P.R.U., intrând în fuziune/alianță cu un alt partid sau grup de partide,

inclusiv cu Victor Ponta Prim Ministru, ar avea suficient interes și decizie pentru a reface traseul vinovaților?! Nu cred, având în vedere formula heteroclită a puterii (conform experiențelor, conform traseismului ca normă de acces la macru, conform ghiveciului politic deasupra căruia planează fluturașii electorali). Aparenta direcție justițiară a literelor din fluturașul electoral P.R.U. este decolorată de alte garagarisme, chestii iterative cu rezolvări sigure într-un viitor n e s i g u r !

Tot la punctul 1 scrie: „Orice vânzare – statul să aibă drept de preemțiune” și

nu că statul s-ar obliga, prin lege, să recupereze pământul înstrăinat/vândut prin plata valorică a sumei de cumpărare și amendamentele necesare (modificarea valorii leului, despăgubiri eventuale pentru investiții agricole, etc.). Și iată cum un nou poligon pentru tunuri financiare se poate instala în mioritica noastră patrie a statului de drept!

Și tot la punctul 1:

„Orice moștenire pentru cetățeni străini, interzisă!”. Schepsisul este în esență termenului „cetățean străin” fiindcă, spre exemplu, moștenitorul drept și unic al țatei Ileana, de mai mulți ani cetățean australian, de ce ar fi scos din drepturile de moștenitor? Pe baza cărei legi?

La punctul 2 arab citim: „STOP colonizării României cu refugiați!” Păi, stimabililor, colonizarea, modificarea forțată a structurii etnice într-un stat de drept trebuie să fie hotărâtă de cel care se află și deasupra președintelui Iohannis, și deasupra conglomeratului (enorm) parlamentar și, după exemplele foarte proaspete, să fie rezultatul unui obligatoriu referendum și nu punerea în fapt a unei porunci venite din centrul tot mai exotic al Europei!

În celelalte opt puncte sunt puse pe taraba ofertei electorale alte multe ilegalități emise de cele nefericite legislaturi parlamentare: retrocedări ilegale, privatizări frauduloase, împrumuturi oneroase, distrugerea fondului silvic, îngenuncherea capitalului autohton, etc., etc. Pentru toate acestea și-au tras parlamentarii venituri în creștere și pensii suplimentare speciale? Pentru asta reapar, inclusiv la P.R.U., cerșetorii de imunitate, pușcăriași lăsați pe liberă și prea mare densitatea în penitenciare? Pentru toate acestea o fi vinovat doar Soros? Avem un parlament de

sorosisti? Haidade!

Ferindu-se ca dracul de tămâie, fluturașul în discuție, ocolește în scurt identitatea creștină și, pentru a avea oarece agreere ecumenică ia DNA-ul de urechi, că vezi dumneata,ăștia vor să pună preoțimea la cazne grele (taxe și impozite) și așa și mai pe dincolo. Îndumnezeindu-se în Parlament echipa P.R.U. transmite către B.O.R. un mesaj clar și apăsător: veți avea, ca și noi, imunitate financiară mie la sută!

Mă seacă de nu mai văd drumul până la urne „noutățile absolute” din obiectivele P.R.U.: COOPERATIVIZAREA și DACIADA! Sunt creații dedicate primilor cititori de capitalism post-decembrist Ion Iliescu, Petre Roman și alți activiști încă nelipsiți din platourile putride ale tv.

Restul? Stupid people, votanții, să fie fericiți că toate merg din ce în ce mai bine, că pe fondul unei economii în derivă, salariile (ale cui?) vor ajunge la cel puțin 2.000 RON și urmează încă un decalog de posibilități gonflabile, imposibil de realizat în doar patru ani, cu atâția dușmani ideologici între colegii de parlament. Și chiar așa, de ce nu s-ar decide alegeri parlamentare din opt sau din 12 în 12 ani? Oameni buni, aveți grijă pe cine puneți ștampila, cine vă arată adevărata cale!

Un distins om de cultură și patriot de excepție

Petre Lucaciu s-a născut la 15 ianuarie 1866, la Baia Mare, ca fiu al preotului institutor Mihail Lucaciu. Era fratele mai mic al lui Vasile Lucaciu (1852-1922), supranumit „leul din Sisești”, om politic și luptător pentru drepturile românilor din Transilvania. Pe frontispiciul bisericii din Sisești, unde acesta a păstorit, era scris în latinește: PRO UNIONE OMNIUM ROMANORUM.

Petre Lucaciu a urmat școala primară și liceul în orașul natal, luându-și în anul 1882 diploma de bacalaureat cu mențiunea „magna cum laudae”. Studiile superioare le-a urmat la Academia de mine din Schemnitz pe care a absolvit-o în anul 1885. Imediat după absolvire a fost angajat în serviciul statului maghiar ca elev inginer, iar în perioada 1886-1888 a fost secretarul Societății de mine de aur „Concordia” din Abrud.

La sfârșitul anului 1888, Petre Lucaciu vine în vechiul Regat, iar la 1 ianuarie 1889 până la 31 martie 1890 îl găsim angajat ca șef de exploatare la Bahha Vârciorava (Mehedinți), după care se angajează la Regia

Monopolurilor Statului, unde rămâne timp de aproape 30 de ani, până 1 aprilie 1921, când se pensionează. În acești ani, cât a fost în serviciul RMS, Petre Lucaciu a trecut prin toate gradele profesionale specifice corpului tehnic, ajungând până la acela de inginer inspector general. Cât a fost în serviciul RMS, Petre Lucaciu a funcționat ca director al Salinelor Ocnele Mari, apoi ca director al salinelor Târgu Ocna și apoi timp de 20 de ani ca director al Salinelor Slănic Praova. Cu ocazia retragerii administrației și armatei române în Moldova, Petre Lucaciu funcționează în cadrul RMS din Iași. După înființarea unității naționale, acesta a fost trimis în Transilvania ca director al RMS Cluj.

În anul 1919, Petre Lucaciu a luat parte activă la înființarea societății „Ceditul minier” care era „creațiunea lui, fiul prea iubit al inteligenței și al muncii sale”. La această societate a fost administrator și delegate precum și vicepreședinte al Consiliului de Administrație.

În perioada cât a fost director la Salina din Slănic „a adus această salină în starea înfloritoare” pe care o

cunoscuse, făcând din ea „cea mai importantă salină din România, atât prin așezarea ei geografică favorabilă, cât și pentru sarea ei pură”.

Inițiază introducerea iluminatului electric pentru prima dată în exploatarea saline, coordonează efectuarea de noi sondaje pentru amplasarea de noi mine. A colaborat cu L. Mrazec și I.P. Voitești la realizarea primei hărți cu zăcămintele de sare din zona extracarpatică a României, care a fost prezentată la Paris în 1900. A fost membru activ în Asociația Inginerilor și Tehnicienilor din Industria Minieră din România.

Petre Lucaciu a participat la primul congres al Asociației Inginerilor și Tehnicienilor din Industria Minieră din România, care a avut loc la Ploiești, în zilele de 4-5 iunie 1921, în Amfiteatrul liceului „Sfinții Petru și Pavel”, alături de I. Gh. Munteanu Murgoci, ing. I. Ghica etc. Ca și fratele său, dr. Vasile Lucaciu, ing. Petre Lucaciu a fost luptător de frunte pentru cauza națională. A făcut parte din Comitetul Ligii Culturale la nivel central dar și local. A avut legături apropiate cu prof. I. Lupulescu. Numele lui Petre Lucaciu strălucește

lângă celelalte mari nume de donator: Adamachi, Tache Anastasiu, Agarici, prof. N.G. Lăzărescu etc. ce „au adus pe altarul culturii neamului priinosul muncii lor”.

În timpul vieții și activității sale a agonisit o mare avere evaluată la suma de 15.000.000 lei, constând în efecte și acțiuni la diferite societăți și bănci ca Marmoroș Blank, Prevederea social, fabrica de ipsos Hrabny et Nicolau din Slănic etc. Această avere a format suportul financiar al Fundației inginer Petre Lucaciu, pe care a pus-o la dispoziția Academiei Române, prin testament, cu scopul „de a crea burse pentru studenții merituosi, dar lipsiți de mijloace, care se dedică studiului ingineriei de mine”.

A încetat din viață la vârsta de 61 de ani, după o scurtă suferință, în ziua de 3 noiembrie 1926, fiind înmormântat în ziua de 6 noiembrie. Slujba de înmormântare a avut loc la biserica greco-catolică Sfântul Vasile din București, care s-a dovedit a fi neîncăpătoare pentru cei veniți să-și ia rămas-bun de la Petre Lucaciu. Dintre numeroasele cuvântări ținute cu această ocazie, amintim pe cele ținute

de: ing. N.P. Ștefănescu, din partea Societății „Creditul Minier”, Ion Bianu, din partea Academiei Române, ing. Th. Zernoveanu, din partea funcționarilor și lucrătorilor saline Slănic-Prahova, ing. Traian Metianu, din partea Asociației Generale a Inginerilor din România, și ing. I. Ghica, președintele Asociației Inginerilor și Tehnicienilor din Industria Minieră din România.

I-a fost dat lui Petre Lucaciu să vadă realizat visul de aur al românilor. Se cuvine ca acestei personalități, care a lăsat o dâră luminoasă în istoria neamului și, timp de douăzeci de ani, și-a legat numele de Salina Slănic, municipalitatea de aici să ia măsuri să-l declare Cetățean de Onoare post mortem.

Constantin Dobrescu

Rahat unguresc la gura ventilatorului

Cezar Adonis
Mihalache

Dar de ce să dați cu pumnul în masă?! Voi aștia „civilizații”... Nu mai bine vă izbiți bostanele ălea seci de gardurile pe care le tot ridicați? Sau, și mai elegant, să nu faceți carecumva mizerie, că sar semințele din bostan și în băătura noastră, și le avem noi pe ale noastre, mergeți în Parlamentul European și căutați un perete pe care să scrie „loc de dat cu capul”. Și dați... Nu până vi s-or zdrobi măruntaiele din dovleacul pe care v-ați pus felurile blazoane de grofi, că nici porcii nu or să mănânce din țestele voastre seci și înnegrite de ură, ci până vi se mai scutură de prin colțuri pânza aia de culoarea vomiei căreia voi îi spuneți „diplomație”.

Chiar v-au putrezit toate medularele din bostanul vostru subimperial de ați ajuns să ne amenințați? Că stricate le știam, de duhneau de sub mazăga verzuie, revizionistă și iredentistă, dar chiar putrede nu ni le închipuiam! Și în care masă să dați, măi, mâncători de „halva” de sub

șaua mărtoagelor de stepă? Că nici „masă” nu aveți până nu v-au desfundat alții bostanele.

„Am fost îngăduitori cu românii. Trebuia să dăm cu pumnul în masă mai de vreme.” (Semjen Zsolt, vicepremier). Ei, nu mai

spuneți?! Vedeți să nu nimeriți cu cioatele voastre fix în mămăliga noastră. Că poate v-o exploda drept în față și o să fie nevoie să batem iară cale până la Budapesta. Iar de data asta nu om mai aduce doar o opincă, zău așa! Chiar vi s-a urât cu binele cumsecădeniei noastre? Nu vreți, măi, hahalerelor și o sfoară să vă apucați să împărțiți mămăliga noastră?

Cât de prosti și orbiți de idiotenie trebuie să fiți (aia poate milenară, cărpaci

de piei din caii morții!) să ajungeți vă luați de Ziua noastră NAȚIONALĂ. Da, NAȚIONALĂ, niciodată în vecii vecilor, în care voi nu o să mai fiți nici măcar cât negru de sub unghia la care tot vă roadeți și scobiți, niciodată, dară

multinațională, federală, enclavizată. Păi! aveți, jigodii nerecunoscătoare, nu una-două zile, ci luni întregi de inventate zile de autoflagelare a măreției voastre de pitici ai Europei. V-am lăsat să vi le inventați, să le trageți în dungă peste zilele noastre, doară-doară v-o tăcea pliscul și nu mai aruncați scrumul minților voastre bolnave de „budaleră” peste noi. Și lăsați pe maghiarii noștri în pace, da, ai noștri, ai voștri sunt capetele stricate din

politică, pe ăia să vi-i luați și să-i băgați în fundul curții voastre imperiale, acolo unde scrie „buda”, și lăsați apa Dunării (nu trebuie să o trageți, curge ea singură!) peste ei.

Ne-ați pus banderole de doliu peste tricoler de câte ori vi s-a năzărit! V-am lăsat în pace. Am RĂBDAT. Deși ar fi trebuit să venim până la voi, și geaba ridicați garduri, voi găinile Europei, nu ați înțeles că voi sunteți cei închiși între ele, nu restul lumii!, ar fi trebuit să vă băgăm pe gât sulurile voastre drapel. Iar cărpele ălea, „secuiești”, „partiuminice”, și alte oligofrenii de nesatisfăcuți în fața oglinzii ciobite, să le facem exact ceea ce sunt: cărpe. Lavete ce nu pot șterge nici măcar mizeria pentru că sunt ele însăși mizerie...

Să dați cu „pumnul în masă”? Adică, să ne spânzurați (după modelul idiotului satului vostru cu nume de fundul curții, Csibi Barna, pe care din idiotul poporului vostru, că nu sunteți, măi, nație, l-ați transformat în idol) ori să ne împuscați (cu arma în mâna secuului?)

Luați aminte saci cu

paie de staul regal și crupă imperială: nu noi v-am tolerat mizeriile până ați ajuns să le credeți (ați crezut voi într-o cărpă de șters coptele cailor morți, cum să nu vă credeți în fantasmale pe care singuri vi le-ați croit în visul vostru schizofrenic). Nu noi v-am tolerat, ci tot niște jeguri de seama voastră: politicienii noștri. Și ar trebui să fiți cu băgare de seamă: că nu îi suportăm nici pe aștia! Așa că, dacă e nevoie, dăm întâi cu ei de pereți, cu ăia stricați (cei mai mulți de influențele voastre, bani, favoruri, mărimi din lumea voastră tot mai pitică) și apoi om trece și pe la voi.

Și nu vă faceți griji, aducem noi „masa”. Să vă dăm cu capul de ea, că dintre atâția, or rămâne și câțiva întregi. Și apoi, că știm că vă e dragă, om mai pune o dată opinca în vârful turlei.

Ei? Ce? Gata, vi s-au înmuiat „fluierile”? Stați, măi, nerozilor cumiști, că vorbele vă pot aduce lucruri pe care nu le puteți duce.

O faimă construită din condei va fi stimată numai de mișei!

George
Petrovai

Cred că niciun om cu scaun la cap nu se mai îndoiește de faptul că istoria a fost scrisă și va continua să fie scrisă (astăzi în varianta corporatocratică) după vrerea învingătorilor și la comanda atotputernicilor zilei. De pildă, ne înștiințează ilustrul Jacob Burckhardt în textul Napoleon I, după cele mai noi izvoare, Nabulione Buonaparte (nume sub care apare într-un registru bisericesc corsican) nu se jena nicicât să ordone măslirea comunicatelor oficiale, astfel încât – din proverbiala sa lipsă de respect pentru adevăr – să rezulte două lucruri: pe de o parte, admirația tuturor celor care le citeau față de atotștiința lui (în realitate, el posedă cunoștințe de matematică la nivelul unui ofițer de artilerie, cu istoria nu stătea mai bine, era un călăreț submediocru și, nu în ultimul rând, n-avea caracter: era invidios, iubea bârfele și minciunile, adora lingușeala și întreținea, cu o perversă voluptate, suspiciunile dintre apropiați și curteni), pe de altă parte, din hiperbolizarea celor mai mărunte fapte de arme ale unora dintre mareșali (pe alții, precum André Masséna, îi invidia și-i ura), să contribuie la ridicarea tonusului militar al armatelor

tot mai greu de stăpânit, implicit la creerea efectelor scontate în țară și străinătate.

Considerându-se pe sine însuși urmașul lui Alexandru Macedon, Iulius Cezar și Carol cel Mare (pe regele Henric al IV-lea îl disprețuia pentru atitudinea lui nerăzboinică), nu-i de mirare că această idee le-a fost realment impusă slugarnicilor istorici francezi ai timpului. Iată și dovada oferită de mărturiile contemporanilor: Întrucât istoricul oficial nu scria întotdeauna așa cum îi impusese Nabulione, fanfaronul italian, ce ajunsese să se autoaduleze, l-a avertizat într-una din zile că-i va tăia pensia dacă nu se va lăsa de prostii! Firește, istoricul s-a dat pe brazdă, iar stăpânul, în semn de mare mulțumire, a binevoit să-l tragă de sfârțul urechii, gest rezervat doar intimilor...

În secolul al XX-lea, secolul celei mai mari densități de dictatori din istoria modernă a omenirii, tot cam așa au procedat Hitler, Stalin și Ceaușescu. Nu numai că tustrei se considerau predestinați pentru conducerea popoarelor în fruntea cărora fuseseră împinși de capriciile sorții (istoria își permite atari capricii, tot așa cum natura își permite să zămislească mutanți), dar chiar s-au zbatut să schimbe cursul firesc al acestor nații

după fanteziile lor de oameni bolnavi: Hitler visa să pună lumea la picioarele germanilor arieni, Stalin căuta să sugrume libertatea sub piciorul nespălat al lui homo sovieticus, iar Ceaușescu „făcea totul” (prin discursuri șablon, maculatură și plimbări în străinătate) ca să-și impună ideile paranoice la nivel mondial.

De pildă, se știe că tătuțul Stalin a lucrat împreună cu un grup de istorici obedienți la ceea ce numea el istoria adevărată a revoluției bolșevice, a războiului civil și a celei de-a doua conflagrații mondiale. Deoarece o cumnată de-a sa (sora Nadejdei, cea de-a doua nevastă) și-a permis într-un anturaj să vorbească ireverențios la adresa acestei perioade considerată de-a binelea sacră, fiorosul georgian n-a ezitat și a înlăgărat-o pentru mai mulți ani. Și când te gândești, suntem înștiințați de Lilly Marcou în cartea Stalin – viața privată (Editura Antet, 1998), că femeia, aidoma atâtor milioane de ruși și neruși, pur și simplu îl diviniza pe cel care, în mintea ei tulburată de bolșevism, întruchipa măreția Rusiei și a noilor valori umane!

Ceva asemănător a pățit consoarta sinistrului Viaceslav Molotov. Fiind de origine evreiască (în anii 20 și 30 era aproape o regulă ca

nomenclaturii ruși să se căsătorească cu evreice, la fel cum în anii 40-50, astfel de căsătorii devin deodată modă și poliță de asigurare pentru nomenclaturii din România), în anul 1948, anul înființării statului Israel, ea este arestată și trimisă în lagăr de către Stalin. Se spune că începuse răfuiala stalinistă cu evreii. Păi ce răfuială cu evreii, când el însuși era mai bine de oleacă evreu, a fost căsătorit cu evreice, iar Kaganovicii n-au avut niciodată de suferit de pe urma epurărilor ordonate de supremul satrap?! Mai degrabă o răfuială cu sioniștii...

Ei bine, Molotov nu protestează, continuă să-și slujească stăpânul cu același oribil devotament (chiar divorțează de Polina Zhemchuzhina la sugestia/porunca lui Stalin), iar fosta Molotova își ispășește pedeapsa neîncetând să creadă cu tărie în stalinism și deplângând „pe bune” moartea dictatorului. Este un fenomen total anti-logic (fanatic până la deplina dezumanizare), care în esența lui à rebours își găsește corespondentul doar în cvasigeneralizata nebulie nazistă: Îndată după preluarea puterii de către Hitler în anul 1933, s-a iscat o atare isterie nazistă printre tinerele nemțoaice, încât multe dintre cele care posedau atestatul

fizic al rasei ariene (sănătate trupească și origine sănătoasă, păr blond și ochi albaștri), au admis nu doar să se împerecheze cu ofițeri SS anume aleși pentru acest animalic program de însămânțare controlată, ci și să renunțe pentru totdeauna la fragedele fructe ale ne-dragostei lor!

Regula funcționează în toate domeniile de activitate (politică, afaceri, știință, artă, cultură), așa că Premiul Nobel răsplătește astăzi valoarea consfințită prin reclamă, adică valoarea îndoielnică, dar impecabil machiată. Da, căci este vremea corporatocrației, care dispune de marea presă a lumii ca să facă din democrație, bine, adevăr, dreptate și libertate doar niște vorbe meșteșugite pentru masele de alegători, ceea ce pentru deținătorii din umbră ai puterii financiare se cheamă rampa de lansare spre hegemonia planetară.